

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město, Tel. +420 257 042 094,
ID datové schránky: qr9ab9x, e-mail: arbitr@finarbitr.cz, https://www.finarbitr.cz

Navrhovatel

Zástupce

Mgr. Miroslav Krutina

advokát

IČO 630 60 990

Instituce

Česká pojišťovna a.s.

IČO 452 72 956

Spálená 75/16

11000 Praha 1

Č. j. FA/SR/ZP/1608/2016 - 6

Praha 20. 11. 2018

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 29. 8. 2016 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh Navrhovatele proti Instituci, vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci určení neplatnosti pojistné smlouvy č. ■ ze dne 30. 6. 2010 a zaplacení částky ve výši 160.155 Kč se zákonným úrokem z prodlení, o námitkách Navrhovatele ze dne 4. 7. 2018, č. j. FA/SR/ZP/1608/2016 – 2, proti nález finančního arbitra ze dne 27. 6. 2018, č. j. FA/SR/ZP/1608/2016 – 1, takto:

Námitky navrhovatele, ■, doručené finančnímu arbitrovi dne 4. 7. 2018, č. j. FA/SR/ZP/1608/2016 – 2, proti nález finančního arbitra ze dne 27. 6. 2018, č. j. FA/SR/ZP/1608/2016 - 1, se podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi zamítají a nález finančního arbitra ze dne 27. 6. 2018, č. j. FA/SR/ZP/1608/2016 – 1, se potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Řízení o návrhu

Navrhovatel se domáhá určení neplatnosti pojistné smlouvy o životním pojištění, protože pojistná smlouva, kterou s Institucí uzavřel, je neplatná z důvodu její neurčitosti, rozporu se zákonem a nezpůsobilosti Instituce takovou smlouvu uzavřít, a vydání bezdůvodného obohacení spolu s úroky z prodlení.

Finanční arbitr rozhodl ve sporu mezi Navrhovatelem a Institucí nálezem ze dne 27. 6. 2018, č. j. FA/SR/ZP/1608/2016 – 1.

Finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli dne 30. 6. 2010 pojistnou smlouvu č. ■ označenou jako „Životní pojištění PROFI Invest“, s počátkem pojištění od 1. 8. 2010 a pojistnou dobou 29 let, ve které si sjednali investiční životní pojištění pro případ smrti nebo dožití Navrhovatele, a dále pojištění závažných onemocnění a úrazové pojištění, s měsíčním běžným pojistným ve výši 3.000 Kč; smluvní strany se v rámci životního pojištění dohodly, že v případě smrti pojištěného vyplatí Instituce pojistnou částku ve výši 500.000 Kč a kapitálovou hodnotu pojištění a v případě dožití se konce pojistné doby vyplatí Instituce Navrhovateli kapitálovou hodnotu pojištění (dále jen „Pojistná smlouva“).

Finanční arbitr nezjistil, že by se součástí Pojistné smlouvy nestaly všeobecné pojistné podmínky ŽP-VPP-DIM-0001 (dále jen „Všeobecné pojistné podmínky“) a doplňkové pojistné podmínky ŽP-DPP-DIM-0003 (dále jen „Doplňkové pojistné podmínky“).

V řízení finanční arbitr zjistil, že smluvní ujednání Doplňkových pojistných podmínek, konkrétně čl. 1 bod 3 odst. 1 a 2 Doplňkových pojistných podmínek o strhávání nákladů: „3.1. Pojistitel je oprávněn od data počátku pojištění první den každého zúčtovacího období snižovat kapitálovou hodnotu pojištění o počáteční a správní náklady stanovené podle pojistně technických zásad pojistitele. 3.2. Pojistitel je oprávněn započítat pojistníkovi inkasní náklady za každé zaplacené pojistné.“ a čl. 1 bod 1 odst. 6 a 7 Doplňkových pojistných podmínek, který upravuje strhávání rizikového pojistného: „1.6. Pojistitel je oprávněn od data počátku pojištění první den každého zúčtovacího období snižovat kapitálovou hodnotu pojištění o rizikové pojistné za základní pojištění. 1.7. Rizikové pojistné za základní pojištění stanoví pojistitel podle pojistně technických zásad pojistitele, především s ohledem na pohlaví a věk pojištěného, pojistnou částku platnou pro aktuální zúčtovací období a na zdravotní stav pojištěného k datu sjednání pojištění nebo k datu poslední změny pojistné částky nebo pojistného.“ jsou neplatná podle § 37 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění ke dni uzavření Pojistné smlouvy (dále jen „starý občanský zákoník“), protože jsou neurčitá.

Při posuzování oddělitelnosti neplatných smluvních ujednání od ostatních částí Pojistné smlouvy finanční arbitr musel dovodit neplatnost Pojistné smlouvy (v části životního pojištění) jako celku, neboť nezjistil, že by bylo možné oddělit neplatná ujednání o nákladech a rizikovém pojistném od ostatních ujednání Pojistné smlouvy, protože nedovodil vůli Instituce uzavřít Pojistnou smlouvu, která by poskytovala Navrhovateli pojistnou ochranu a správu investice bezúplatně.

Po posouzení námítky promlčení, kterou Instituce v řízení důvodně vznesla k nároku Navrhovatele na vydání bezdůvodného obohacení, a po zúčtování plnění stran neplatné Pojistné smlouvy, shledal finanční arbitr, že Navrhovateli nepřísluší právo na vydání bezdůvodného obohacení. Protože finanční arbitr nezjistil právní zájem Navrhovatele na určení neplatnosti smlouvy ve výroku Nálezu s ohledem na skutečnost, že pojištění sjednané Pojistnou smlouvou již netrvá, návrh v části životního pojištění zamítl.

Protože finanční arbitr není příslušný rozhodovat spory z neživotního pojištění, řízení v části pojištění závažných onemocnění a úrazového pojištění dospělých sjednaných v Pojistné smlouvě zastavil ve výroku I. Nálezu podle § 14 odst. 1 písm. a) pro nepřipustnost návrhu ve smyslu § 9 písm. a) zákona o finančním arbitrovi. Dále v Nálezu, zejm. v části „Právní posouzení“ se tedy finanční arbitr meritorně zabýval jen částí životního pojištění (pojištění pro případ smrti nebo dožití), pro které byla užitá zkratka „Pojistná smlouva“.

2. Námítky Navrhovatele proti Nálezu

Námítky Navrhovatele směřují proti výroku II. Nálezu.

Navrhovatel tvrdí, že finanční arbitr nesprávně interpretoval rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 29 Odo 52/2002, když nejdříve aplikoval námítku promlčení vznesenou Institucí a teprve následně zúčtoval vzájemně poskytnutá plnění ve smyslu § 457 starého občanského zákoníku. Navrhovatel argumentuje, že vzájemně poskytnutá plnění zúčtovává finanční arbitr z úřední povinnosti, bez vůle stran a případná námítka promlčení nemůže mít na vzájemné zúčtování vliv. Navrhovatel tvrdí, že se zúčtovávají vzájemně poskytnutá plnění, nikoliv pouze nepromlčené pohledávky z titulu bezdůvodného obohacení.

Navrhovatel argumentuje, že ustanovení § 457 starého občanského zákoníku je založeno na principu *restitutio in integrum*, který postup finančního arbitra popírá. Navrhovatel namítá, že v důsledku postupu finančního arbitra by mohla nastat situace, kdy by Instituci vznikl

nárok na vydání bezdůvodného obohacení, ačkoli Navrhovatel za dobu trvání pojištění uhradil celkově vyšší částku.

Navrhovatel odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2014, sp. zn. 28 Cdo 1128/2014, ve kterém Nejvyšší soud zaúčtoval poskytnutá plnění (bezdůvodná obohacení) a to podle zásady priority, tedy na bezdůvodné obohacení nejdříve vzniklé. Navrhovatel argumentuje, že finanční arbitr měl taktéž aplikovat zásadu priority a zaúčtovat poskytnutá plnění Institucí Navrhovateli na postupně v čase placené pojistné od vzniku smlouvy do současnosti. V případě, že i přes takto provedené zaúčtování by finanční plnění zaplacené Navrhovatelem bylo vyšší než plnění, které obdržel, má finanční arbitr o tomto nároku rozhodnout.

Navrhovatel namítá, že námitku promlčení vznesla Instituce v rozporu s dobrými mravy, když z konkrétních okolností týkajících se uzavření Pojistné smlouvy vyplývá, že Instituce úmyslně a soustavně jednala v rozporu s Pojistnou smlouvou a strhávala Navrhovateli neoprávněně poplatky a náklady a dále v rozporu s Pojistnou smlouvou neoprávněně alokovala placené pojistné mimo Navrhovatelem určené fondy. Navrhovatel odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2016, sp. zn. ÚS 2700/15, rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1839/2000, a rozhodnutí ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 25 Cdo 2593/2011.

Navrhovatel doplňuje, že je v rozporu s dobrými mravy, aby zaviněné a úmyslné jednání Instituce bylo aprobováno v objektivní tříleté promlčecí lhůtě.

Navrhovatel požaduje, aby finanční arbitr Nález změnil a rozhodl tak, jak požadoval v návrhu na zahájení řízení, příp. v jeho doplnění učiněném v průběhu řízení.

3. Vyjádření Instituce k Námitkám Navrhovatele

Instituce tvrdí, že se všemi námitkami Navrhovatele se finanční arbitr vypořádal již v Nálezu.

Instituce argumentuje, že zúčtování vzájemných pohledávek provedené finančním arbitrem v Nálezu je správné, když finanční arbitr v souladu s rozhodovací praxí soudů zohlednil před samotným zúčtováním námitku promlčení vznesenou Institucí. Instituce se ztotožňuje i se závěrem finančního arbitra, že námitka promlčení vznesená Institucí není v rozporu s dobrými mravy, protože neexistují žádné okolnosti, které by nasvědčovaly, že by námitka promlčení byla zneužita v rozporu se zákonným účelem.

Z uvedených důvodů Instituce navrhuje, aby finanční arbitr Námitky Navrhovatele zamítl a Nález potvrdil.

4. Řízení o námitkách

Zákon o finančním arbitrovi zaručuje podle § 16 odst. 1 stranám sporu právo podat proti nálezu finančního arbitra odůvodněné námitky, a to v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení nálezu; včasné podané námitky mají odkladný účinek. Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje o námitkách rovněž finanční arbitr, který nález potvrdí nebo změní. Jelikož zákon o finančním arbitrovi upravuje náležitosti námitek a zásady řízení o námitkách pouze částečně, postupuje finanční arbitr podle těch ustanovení správního řádu, která upravují odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 a násl. a § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitr posoudil Námitky Navrhovatele jako přípustné odůvodněné námitky ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81, 82 a 83 správního řádu.

Finanční arbitr odkazuje, že smyslem vypořádání tvrzení účastníků řízení a hodnocení podkladů v řízení před finančním arbitrem není, stejně jako v řízení soudním, podrobné

vyvracení každého tvrzení účastníků a provádění každého předloženého či označeného podkladu. V tomto směru finanční arbitr odkazuje na závěry Ústavního soudu v rozhodnutí ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“.

Finanční arbitr vedle posouzení správnosti Nálezu vzhledem k Námítkám Navrhovatele současně posoudil, zda v řízení postupoval v souladu se zákonem a ostatními právními předpisy, především zda byl k vydání Nálezu příslušný, zda nepřekročil svou pravomoc, zda v řízení postupoval v souladu s procesně-právními předpisy, zejména zda dbal a šetřil práv účastníků řízení, jednal v souladu se zásadou legitimního očekávání, nezneužil správního uvážení, účastníky řízení řádně poučoval či zda neporušil některou další ze základních zásad činnosti správních orgánů vtělených do úvodních ustanovení správního řádu, případně jestli k takovému závěru není alespoň důvodné podezření.

Finanční arbitr ve věci samé v mezích své pravomoci a působnosti dané zákonem o finančním arbitrovi rozhodl dne 27. 6. 2018 Nálezem, tedy takovou formou rozhodnutí, kterou mu přikazuje § 15 zákona o finančním arbitrovi. Vzhledem k povaze věci, její složitosti a žádostem o prodloužení lhůty ze strany obou účastníků řízení je finanční arbitr toho názoru, že v řízení postupoval bez průtahů a rozhodl v přiměřené lhůtě (§ 6 správního řádu, § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi). Finanční arbitr rozhodl Nálezem podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy, jak mu ukládá § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, respektoval přitom zásadu legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu).

Nález obsahuje jak výrokovou část, tak detailní odůvodnění a poučení účastníků řízení (§ 15 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi). Odůvodnění Nálezu zachycuje veškeré úvahy finančního arbitra a provedené právní posouzení zjištěného skutkového stavu, včetně uvedení všech právních předpisů, které finanční arbitr aplikoval, a vypořádání se se všemi podklady, které měl finanční arbitr k dispozici od účastníků řízení a které si v řízení i sám vyžádal.

Finanční arbitr po posouzení průběhu řízení a všech úkonů v řízení s ohledem na výše uvedené nezjistil, že by v řízení nepostupoval v souladu s právními předpisy a nerespektoval rovněž zásady řízení před finančním arbitrem podle zákona o finančním arbitrovi a zásady správního řízení obsažené v § 2 – 8 správního řádu.

4.1. *Námítka promlčení vznesená Institucí*

Finanční arbitr se otázkou souladu námítky promlčení s dobrými mravy a úmyslem Instituce bezdůvodně se obohatit na úkor Navrhovatele detailně zabýval v kapitole 5.6 Nálezu, na kterou tímto odkazuje.

Finanční arbitr opakuje, že v řízení nezjistil, že by se Instituce nechovala v souladu se smlouvou, kterou považovala za platnou, nebo že by nebyla připravena Navrhovateli plnit v případě nastalé pojistné události. Instituce vyplatila Navrhovateli na základě jeho žádosti mimořádný výběr z kapitálové hodnoty pojištění a po zániku pojištění vyplatila Navrhovateli odkupné. Navrhovatel své tvrzení, že Instituce měla úmysl, ať přímý nebo nepřímý, se bezdůvodně obohatit na úkor Navrhovatele, nijak nedoložil.

Finanční arbitr odkazuje na závěry Nejvyššího soudu v rozhodnutí ze dne 18. 6. 2008, sp. zn. 33 Odo 918/2006, že „[c]ílem právní úpravy institutu promlčení v občanskoprávních vztazích je pobízet oprávněný subjekt (věřitele) pod určitou sankcí k tomu, aby vykonal svá práva včas, tj. v přiměřených - promlčecích - dobách u soudu a tak, aby donekonečna

(a tedy neúnosně) nemohl oddalovat požadavek splnění od povinného subjektu (dlužníka). Smyslem institutu promlčení je čelit vzniku a existenci dlouhotrvajících práv a povinností provázených často i jejich určitou nejistotou, nejasností a pochybností. Má-li možnost promlčení nároku plnit pobídkovou funkci vůči věřiteli, pak zároveň přispívá k tomu, aby dlužník nebyl po časově neomezenou dobu vystaven ze strany věřitele hrozbě podání úspěšné žaloby.“

Finanční arbitr tedy zdůrazňuje, že smyslem institutu promlčení je přispět právní jistotě (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3825/2011: „...neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje.“

Promlčení tedy slouží v dlouhodobých smluvních vztazích právní jistotě, mimo jiné tím, že promlčení brání tomu, aby bylo ekonomicky velmi výhodné platnost smluvního vztahu zpochybnit. V posuzovaném případě se neplatnosti smlouvy domáhá Navrhovatel, kterému toto právo svědčilo kdykoliv po jejím uzavření, tedy i v době, kdy jeho nárok na vydání bezdůvodného obohacení nebyl ani zčásti promlčený a kdy by obdržel celé poskytnuté plnění (popř. část plnění zbývajících po zúčtování s případným plněním druhé strany). Finanční arbitr nemůže pouze s ohledem na skutečnost, že se Navrhovatel domáhá neplatnosti až v době, kdy je jeho nárok zčásti promlčený, a pro Navrhovatele je tak zúčtování vzájemných pohledávek nevýhodné, dojít k závěru, že námitka promlčení vznesená Institucí je v rozporu s dobrými mravy, protože tím by výkon práva v rozporu s dobrými mravy naopak podpořil (strana smlouvy by se tak mohla domáhat neplatnosti smlouvy kdykoliv po jejím uzavření a bylo by to pro ni stále výhodné, což by bylo v naprostém rozporu s právní jistotou druhé smluvní strany a v rozporu s dobrými mravy). Finanční arbitr tak uzavírá, že v posuzovaném případě se nejedná o tvrdost zákona, která by na Navrhovatele bez jeho vůle dopadla, ale pouze o důsledek jeho jednání – dovolání se neplatnosti Pojistné smlouvy, který nemůže odůvodnit posouzení námitky promlčení, kterou v řízení vznesla Instituce, jako rozporné s dobrými mravy.

Finanční arbitr uzavírá, že v řízení nebylo prokázáno, že by Instituce vznesla námitku promlčení za jiným účelem než jako legitimní obranu proti nároku, který uplatnil v řízení Navrhovatel.

4.2. Vydání bezdůvodného obohacení

Pokud jde o argumentaci Navrhovatele, že při vzájemném zúčtování pohledávek ve smyslu § 457 starého občanského zákoníku je nutné nejdříve s použitím principu priority dojít k závěru, která ze stran se obohatila, a teprve proti takto zjištěnému nároku je možné vznést námitku promlčení, finanční arbitr argumentuje, že takový závěr z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 29 Odo 52/2002, nevyplývá. Podle uvedeného rozsudku platí, že v řízení o žalobě o vrácení plnění z neplatné smlouvy lze přiznat pouze vrácení toho, oč peněžité plnění žalobce přesahuje peněžité plnění poskytnuté mu podle smlouvy žalovaným, a že při takovém postupu se nevyžaduje projev směřující k započtení. Tento závěr finanční arbitr nijak nerozporuje a odkazuje, že v řízení zjišťoval, jaká plnění si strany Pojistné smlouvy poskytly.

Finanční arbitr současně odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 33 Odo 791/2005, ze kterého vyplývá: „Podle § 112 obč. zák. nastává stavení promlčecí doby, je-li v promlčecí době (t.j. nejpozději v její poslední den) uplatněno právo u soudu anebo u jiného příslušného orgánu. K uplatnění práva u soudu přitom dochází většinou žalobou na plnění podle § 79 odst. 1 a § 80 písm. b) o. s. ř., popř. vzájemnou žalobou podle § 97 odst. 1 o. s. ř. či projevem žalovaného směřujícím k uplatnění pohledávky k započtení vůči žalobci ve smyslu § 98 o. s. ř. Protože vzájemná žaloba je rovněž žalobou, platí pro ni vše, co občanský soudní řád spojuje s tímto procesním úkonem (zejména v § 79 až § 83 o. s. ř.). S podáním vzájemné žaloby jsou proto spojeny také hmotněprávní účinky zahájení řízení, včetně stavení běhu promlčecích dob, ledaže zákon

stanoví jinak. V občanskoprávních vztazích ke stavení promlčecí doby dochází zásadně dnem podání vzájemné žaloby u soudu, na rozdíl od obchodních věcí, kde platí speciální úprava obsažená v § 404 odst. 1 obch. zák. (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. června 2007, sp. zn. 33 Odo 611/2005). Podle § 457 obč. zák. je-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal. Ze zákona tak vzniká synallagmatický závazek, v němž je povinnost obou stran k plnění na sebe vzájemně vázána. Každému z účastníků zrušené nebo neplatné smlouvy se tak zakládá právo na vydání toho, co druhé smluvní straně poskytl a povinnost vrátit plnění, které sám podle takové smlouvy obdržel. Občanský zákoník pro tento případ nemá samostatnou úpravu otázky promlčení ani stavení promlčecí doby tohoto synallagmatického závazku; proto se použijí ustanovení § 107 obč. zák. a § 112 obč. zák. [...] Na základě neplatné smlouvy o nájmu nebytových prostor ze dne 21. 1. 1991 se žalobkyni dostalo finančního plnění a žalovaná získala možnost užívat její nemovitost. Nebylo však namístě aplikovat § 107 odst. 3 obč. zák., jelikož v dané věci stojí proti sobě dvě práva na peněžité plnění, tedy dvě promlčitelná práva. Na straně žalované je to právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení ve výši finanční částky poskytnuté žalobkyni žalovanou na nájemné, na straně žalobkyně právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení spočívající v náhradě za užívání nemovitosti žalovanou (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. ledna 2003, sp. zn. 33 Odo 773/2002 a usnesení ze dne 13. prosince 2005, sp. zn. 29 Odo 951/2003).“ Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že krajský soud postupoval správně, když rozhodl, že nárok žalované na vydání bezdůvodného obohacení z neplatné smlouvy je promlčený, aniž by její nárok nejprve zúčtoval s nárokem žalobce na základě principu priority a teprve u takto zjištěného bezdůvodného obohacení posuzoval námitku promlčení. Uvedené rozhodnutí potvrzuje, že právo na vydání bezdůvodného obohacení (resp. povinnost k vydání bezdůvodného obohacení) vzniká oběma stranám neplatné smlouvy a okamžik, ke kterému se staví běh promlčecí doby práva na vydání bezdůvodného obohacení u každé ze stran, se posoudí podle § 112 starého občanského zákoníku.

Finanční arbitr tak uzavírá, že postup finančního arbitra při vypořádání vzájemných nároků z neplatné pojistné smlouvy, kdy nejprve posoudí námitku příp. námitky promlčení a teprve poté provede zúčtování vzájemných pohledávek, je správný a v souladu s judikaturou obecných soudů.

5. K výroku rozhodnutí

Finanční arbitr neshledal, že by ve věci určení neplatnosti Pojistné smlouvy a vydání bezdůvodného obohacení Navrhovateli rozhodl věcně nesprávně z důvodů namítaných Navrhovatelem, a setrvává tak na svém právním závěru, že námitku promlčení Instituce nevznesla v rozporu s dobrými mravy, a že po zohlednění námitky promlčení, kterou v řízení vznesla důvodně Instituce, a po zúčtování vzájemných plnění z neplatné Pojistné smlouvy nemůže Navrhovateli nárok na vydání bezdůvodného obohacení z neplatné smlouvy přiznat.

Na základě výše uvedené skutečnosti rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci (v případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabývá nález právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána

na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

Doručuje se
Navrhovatel – datová schránka zástupce ■
Instituce – datová schránka v93dkf5

